

ICCJ – Principiul prezumției de nevinovăție. Dreptul de apreciere al autorităților publice. Limite de exercitare

Legislație relevantă:

Constituția României, art. 28 alin. (11)

Legea nr. 554/2004, art. 2 alin. (1) lit. n)

Instituirea, prin intermediul dispozițiilor art. 1 alin. (1) din Ordinul ministrului Sănătății nr. 1082/2010, coroborate cu cele ale art. 11 lit I) din același act normativ, în sarcina candidaților la concursul pentru ocuparea funcției de manager de spital, a condiției de a nu fi în curs de urmărire penală, este nelegală, aceste prevederi intrând în contradicție cu Constituția României, care în art. 28 alin. (11) prevede că „până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești, persoana este considerată nevinovată”.

Chiar dacă Ministerul Sănătății are dreptul de a institui condiții speciale pentru persoanele fizice care doresc să ocupe funcția de manager în spitalele publice, acesta nu poate fi exercitat arbitrar, fără o justificare rezonabilă, pentru că, potrivit art. 2 alin. (1) lit. n) din Legea nr. 554/2004, exercitarea dreptului de apreciere al autorităților publice prin încălcarea drepturilor și libertăților cetățenilor constituie exces de putere.

Decizia nr. 2170 din 4 mai 2012

Prin cererea de chemare în judecată înregistrată la data de 24 noiembrie 2010 pe rolul Curții de Apel București – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, reclamantul MA, în

contradictoriu cu pârâțul Ministerul Sănătății, a solicitat instanței ca, prin hotărârea ce o va pronunța să dispună anularea în parte a Ordinului ministrului sănătății nr.1082/2010 privind aprobarea Regulamentului de organizare și desfășurare a concursului pentru ocuparea funcției de manager persoană fizică din spitalele publice din rețeaua proprie a Ministerului Sănătății, în ceea ce privește:

– art.1 alin.(1) lit.e) care prevede „sau în curs de urmărire penală”;

– art.11 lit.l) care prevede: candidații sunt obligați să depună o declarație pe propria răspundere că nu sunt în urmărire penală sau nu au cunoștință de aceasta.

În motivarea cererii, reclamantul arată că ocupă funcția de manager interimar al Institutului de Pneumologie X și intenționează să participe la concursul pentru ocuparea funcției de manager.

Prin dispozițiile contestate din Regulamentul aprobat prin Ordinului ministrului sănătății nr.1082/2010 este prevăzută condiția ca persoana care participă la concursul pentru ocuparea funcției de manager să nu fie în curs de urmărire penală.

Reclamantul susține că dispozițiile respective contravin art.23 alin.(8) din Constituție și art.52 din Codul de procedură penală, referitoare la prezumția de nevinovăție și ale art.41 alin.(1) din Constituție, referitoare la alegerea liberă a profesiei și a locului de muncă.

Totodată, reclamantul susține că Legea nr.95/2006 privind reforma în domeniul sănătății nu face nicio distincție cu privire la începerea urmăririi penale.

În susținere, reclamantul invocă dispozițiile art.6 par.2 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Pârâtul Ministerul Sănătății a formulat întâmpinare, prin care a invocat excepția inadmisibilității acțiunii și a solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiată.

Cu privire la excepția inadmisibilității acțiunii și la fondul cauzei, pârâtul susține că dispozițiile art.23 alin.(8) din Constituție și ale art.52 din Codul de procedură penală, invocate de reclamant nu au nicio relevanță în soluționarea cauzei, iar prevederile contestate de reclamant sunt în concordanță cu dispozițiile Legii nr.95/2006 și ale H.G. nr.144/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății.

Prin sentința civile nr.4239 din 17 iunie 2011, Curtea de Apel București – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a hotărât următoarele:

- a respins excepția inadmisibilității acțiunii, ca neîntemeiată, reținând că pârâtul a argumentat excepția pe baza unor aspecte ce țin de fondul cauzei, care urmează a fi analizate de instanță cu ocazia examinării pe fond a pricinii;
- a admis cererea formulată de reclamantul MA și a anulat în parte Ordinul ministrului sănătății nr.1082/2010 în privința art.1 alin.(1) lit.e) referitor la „în curs de urmărire penală” și art.11 lit.l) din Regulamentul de organizare și desfășurare a concursului pentru ocuparea funcției de manager persoană fizică din spitalele publice din rețeaua proprie a Ministerului Sănătății.

Pe fondul cauzei, curtea de apel a reținut, în esență, că este nelegală instituirea prin dispozițiile contestate a condiției de admitere la concursul pentru ocuparea funcției de manager de spital ca persoana candidată să nu fie în curs de urmărire penală, întrucât o asemenea condiție nu este prevăzută de Legea nr.95/2006 și contravine prezumției de nevinovăție, cu încălcarea art.23 alin.(11) și art.41 alin.(1) din Constituție.

Împotriva sentinței civile nr.4239 din 17 iunie 2011 a Curții de Apel București – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, a declarat recurs pârâtul Ministerul Sănătății, invocând art.304 pct.(7), (8) și (9) Cod procedură civilă fără a structura criticile în motivele de modificare invocate.

În memoriul de recurs, recurentul-pârât reia apărările cuprinse în întâmpinarea depusă la fondul cauzei prin care a solicitat respingerea acțiunii, deoarece actul administrativ contestat nu încalcă nicio prevedere legală în vigoare respectându-se dispozițiile Legii nr. 95/2006 și ale H.G. nr. 144/2010, și nu conține dispoziții discriminatorii ci doar condițiile ce trebuie îndeplinite cumulativ de către candidați în vederea ocupării prin concurs a funcției de manager al unei unități sanitare din rețeaua proprie a Ministerului Sănătății.

Arată recurentul că prevederile art.23 alin .8 din Constituție și art.5² Cod procedură penală nu au relevanță în soluționarea cauzei.

Recursul este nefondat pentru următoarele considerentele.

Actul administrativ supus controlului de legalitate pe calea contenciosului administrativ este Ordinul nr.1082/2010 privind „Regulamentul de organizare și desfășurare a concursului de ocupare a funcției de manager persoană fizică din spitalele publice din rețeaua proprie a Ministerului Sănătății”.

Intimatul-reclamant MA a solicitat anularea în parte a actului administrativ respectiv **Art. 1 alin. (1) care prevede că „Ocuparea funcției de manager din spitalele publice aflate în rețeaua proprie a Ministerului Sănătății se face prin concurs, la care au acces persoane fizice care întrunesc cumulativ condițiile:**

e) nu sunt condamnați penal sau în curs de urmărire penală”; precum și art. 11 lit. I) potrivit căruia “Dosarul de înscriere trebuie să conțină următoarele documente:

I) declarația pe propria răspundere că nu este urmărit penal și nu are cunoștință că a fost începută urmărirea penală asupra sa;"

Așa cum a reținut și prima instanță instituirea condiției obligatorii de participare la concursul pentru ocuparea funcției de manager de spital, pentru candidați să nu fie în curs de urmărire penală este nelegală pentru că intră în contradicție cu Constituția care în art.28 alin.11 prevede că „până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești, persoana este considerată nevinovată”, iar în art.41 alin.1 că „alegerea profesiei, a meseriei sau a ocupației precum și a locului de muncă este liberă”.

Principiul prezumției de nevinovăție este consacrat și în Codul de procedură penală care în art.5² prevede că „orice persoană este considerată nevinovată până la stabilirea vinovăției sale printr-o hotărâre penală definitivă”.

Este adevărat că în cuprinsul acțiunii, s-a făcut trimitere la prevederile art.23 privind Libertatea Individuală din Constituție, însă judecătorul fondului a indicat corect textul constituțional care consacră principiul prezumției de nevinovăție.

Chiar dacă recurentul-pârât are dreptul să instituie condiții speciale pentru persoanele fizice care doresc să ocupe funcția de manager în spitalele publice din rețeaua Ministerului Sănătății, dreptul său de apreciere nu poate fi exercitat arbitrar, fără o justificare rezonabilă, pentru că, potrivit art.2 alin .(1) lit.n) din Legea nr.554/2004, exercitarea dreptului de apreciere al autorităților publice prin încălcarea drepturilor și libertăților cetățenilor constituie exces de putere.

Mai mult condiționarea participării la concurs pentru ocuparea funcției de manager prin impunerea condiției privind depunerea de către candidat a unei declarații că nu este în

curs de urmărire penală, condiție care nu a fost prevăzută prin Legea nr.95/2006 este excesivă și nu a fost justificată obiectiv de un scop legitim.

În consecință, față de cele arătate constatând că sentința primei instanțe este legală, în temeiul art.312 alin .(1)-(3) Cod procedură civilă, recursul formulat în cauză a fost respins ca nefondat.

ICCJ – Limitele competenței instanței de contencios administrativ în soluționarea unei cereri privind recunoașterea cetățeniei române

Legislație relevantă:

Legea nr. 21/1991

Instanța de judecată investită cu soluționarea unei cauze având ca obiect anularea ordinului privind respingerea cererii de redobândire a cetățeniei române emis de Ministerul Justiției și obligarea acestei autorități la emiterea unui ordin privind redobândirea cetățeniei române, va putea, constatând temeinicia primului capăt de cerere, ca odată cu anularea ordinului atacat, să oblige autoritatea competentă doar la reanalizarea cererii de redobândire a cetățeniei române, iar nu și la emiterea ordinului privind redobândirea

acestei cetățenii în favoarea reclamantului.

Obligarea autorității competente să emită ordinul privind redobândirea cetățeniei române ar excede atribuțiilor puterii judecătorești, instanța de contencios neputându-se substitui în competențele Comisiei pentru Cetățenie din cadrul Autorității Naționale pentru Cetățenie, singura autoritate publică investită de o lege organică, respectiv Legea nr. 21/1991, să verifice îndeplinirea condițiilor legale pentru acordarea, redobândirea, retragerea sau renunțarea la cetățenia română.

Decizia nr. 2317 din 11 mai 2012

Notă: instanța a avut în vedere dispozițiile Legii nr. 21/1991, a cetățeniei române, în forma republicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. 98 din 06/03/2000, cu modificările și completările ulterioare. Ulterior, Legea nr. 21/1991 a fost republicată, în Monitorul Oficial, Partea I nr. 576 din 13/08/2010.

Prin cererea înregistrată la data de 05.02.2009 pe rolul Curții de Apel București, reclamantul CC, cetățean moldovean, a solicitat, în contradictoriu cu pârâtul Ministerul Justiției și Libertăților Cetățenești, anularea Ordinului nr.3304/C/22.12.2008 privind respingerea cererii de acordare a cetățeniei române emis de Ministerul Justiției, să se constate că nu există motive temeinice pentru respingerea cererii și că sunt îndeplinite condițiile impuse de Legea nr.21/1991, precum și obligarea pârâtului la emiterea ordinului privind redobândirea cetățeniei române.

În motivarea acțiunii, reclamantul a arătat că a depus, împreună cu familia sa, respectiv fiul și soția, cereri de redobândire a cetățeniei române, iar cererea sa, obiect al dosarului nr.545/RD/2006, a fost respinsă, motivat de faptul că nu sunt întrunite cumulativ condițiile prevăzute de art.10¹ Legea nr. 21/1991.

Prin întâmpinarea formulată, pârâțul Ministerul Justiției a solicitat respingerea contestației ca neîntemeiată, întrucât, ca urmare a verificărilor efectuate la solicitarea Direcției Cetățenie de către autoritățile abilitate de lege în acest sens, a rezultat că reclamantul nu îndeplinește condițiile prevăzute de art.8 lit. b) din Legea nr. 21/1991, respectiv nu a dovedit prin comportament și atitudine loialitate față de statul român.

La termenul de judecată din data de 23.11.2010, Curtea a dispus citarea în cauză a Autorității Naționale pentru Cetățenie, care asigură, în prezent, aplicarea procedurii legale de acordare, redobândire, recunoaștere și retragere a cetățeniei române, conform dispozițiilor OUG nr.5/2010.

Pârâta Autoritatea Națională pentru Cetățenie, prin întâmpinare, a invocat excepțiile lipsei calității procesuale pasive, arătând că actul contestat a fost emis de Ministerul Justiției în anul 2008, a tardivității introducerii cererii de chemare în judecată, raportat la data depunerii acțiunii (23.06.2010) față de data comunicării ordinului atacat (7.01.2009) și a lipsei procedurii prealabile prevăzute de art.7 alin.1 Legea nr.554/2004, solicitând respingerea acțiunii ca inadmisibilă.

Prin sentința civilă nr.2743 din 05 aprilie 2011, Curtea de Apel București- Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a respins excepția lipsei calității procesuale pasive a Autorității Naționale pentru Cetățenie, a admis acțiunea formulată de reclamantul CC în contradictoriu cu pârâții Ministerul Justiției și Autoritatea Națională pentru Cetățenie, a anulat Ordinul nr.3304/C/22.12.2008 emis de Ministerul Justiției, a obligat pe pârâta Autoritatea Națională pentru Cetățenie să emită Ordin privind admiterea cererii de redobândire a cetățeniei române și a obligat pârâții la plata către reclamant a sumei de 1000 lei cheltuieli de judecată.

Pentru a pronunța această soluție, instanța de fond, examinând cu prioritate excepțiile invocate, a reținut următoarele:

În ceea ce privește excepția lipsei calității procesuale pasive invocată de pârâta Autoritatea Națională pentru Cetățenie, Curtea a constatat că, deși actul atacat a fost emis de Ministrul Justiției, Autoritatea Națională pentru Cetățenie reprezintă, în prezent, autoritatea căreia îi revine atribuția aplicării procedurii legale de redobândire a cetățeniei române conform dispozițiilor OUG nr.5/2010.

Referitor la excepția tardivității introducerii cererii de chemare în judecată, instanța de fond a reținut incidența art.18 din Legea nr.21/1991 (în vigoare la data emiterii ordinului) și a constatat faptul că ordinul a fost comunicat reclamantului la data de 18.01.2009, iar acțiunea a fost expediată la data de 2.02.2011, în interiorul termenului de 15 zile prevăzut de lege.

Cu privire la excepția privind neîndeplinirea procedurii prealabile prevăzute de art.7 din Legea nr.554/2004, prima instanță a avut în vedere caracterul special al dispozițiilor Legii nr.21/1991, potrivit căroră ordinul de respingere a cererii de redobândire a cetățeniei române poate fi atacat în termen de 15 zile de la comunicare la secția contencios administrativ și fiscal.

În ceea ce privește fondul cauzei, Curtea a reținut situația de fapt potrivit căreia, prin cererea înregistrată la data de 3.03.2006, reclamantul a solicitat redobândirea cetățeniei române, constituindu-se dosarul nr.545/RD/2006, iar pe baza înscrisurilor din dosar și a verificărilor efectuate de Direcția pentru Cetățenie în temeiul dispozițiilor art.8 Legea nr.21/1991, Comisia pentru cetățenie a constatat că reclamantul nu îndeplinește condițiile prevăzute de art. 8 lit.b), respectiv nu dovedește prin comportament, acțiuni și atitudine, loialitate față de statul român și, prin raportul întocmit la data de 21.04.2008, a avizat negativ cererea și a

propus respingerea cererii de redobândire a cetățeniei române, ca neîntemeiată.

Pe baza raportului întocmit în temeiul art.16 alin.1 din Legea cetățeniei române, Ministrul Justiției a respins, prin Ordinul nr.3304/C/22.12.2008, cererea de redobândire a cetățeniei române.

Analizând documentația existentă la dosarul aferent cererii de redobândire a cetățeniei române, Curtea a constatat că, urmare a adresei 1026/DC/25.01.2008 emisă de Ministerul Justiției către S.I.E., prin care se solicitau relații cu privire la un număr de 30 de persoane ce solicitau redobândirea cetățeniei române, Serviciul de Informații Externe a precizat că deține date potrivit cărora reclamantul CC nu îndeplinește condițiile prevăzute de art.8 lit.b) Legea nr.21/1991 (adresa nr.24189/18.03.2008).

La solicitarea instanței în sensul depunerii la dosar a datelor ce au stat la baza emiterii adresei nr.24189/18.03.2008, Serviciul de Informații Externe a emis răspunsul 28446/1.03.2011.

Instanța de fond a mai constatat că, prin adresa nr.13406/DC/23.06.2008, Ministerul Justiției – Direcția Cetățenie a solicitat comunicarea eventualelor obiecțiuni referitoare la îndeplinirea de către mai mulți petenți, printre care și reclamantul CC, a condițiilor prevăzute de art.8 lit.b) și e) Legea nr.21/1991, iar prin adresa nr.29815/20.08.2008, s-a transmis Ministerului Justiției că Serviciul de Informații Externe nu are obiecțiuni la redobândirea cetățeniei de către persoanele nominalizate, inclusiv reclamantul CC.

Examinând condițiile prevăzute de art.8 lit.a)-g) din Legea nr.21/1991(în vigoare la data emiterii actului atacat), instanța de fond a reținut că acestea trebuie îndeplinite în mod cumulativ pentru aprobarea cererii de redobândire a

cetățeniei române, însă, din ordinul contestat, a rezultat că autoritatea publică pârâtă a reținut neîndeplinirea de către reclamant exclusiv a condiției prevăzute de art.8 lit.b).

Cu privire la această condiție, în raport de actele și lucrările din dosar, de precizările formulate de S.I.E. prin adresa nr.28446/1.03.2011, precum și de faptul că actul atacat nu reține motivat care sunt aspectele avute în vedere de comisie și care au condus la concluzia neîndeplinirii condiției, Curtea a apreciat acțiunea ca fiind întemeiată, întrucât simpla trimitere la relațiile primite de la Serviciul de Informații Externe, contrazise, de altfel, chiar de această instituție conform adresei nr.28446/1.03.2011, nu poate susține concluzia neîndeplinirii cerinței de loialitate față de statul român.

Prin urmare, în temeiul dispozițiilor art.19 din Legea nr.21/1991, Curtea a apreciat că se impune anularea Ordinului nr.3304/C/22.12.2008 emis de Ministerul Justiției și, constatând îndeplinite condițiile prevăzute de lege, a obligat pârâta Autoritatea Națională pentru Cetățenie să emită Ordinul privind admiterea cererii de redobândire a cetățeniei române.

Împotriva sentinței civile nr.2743 din 05 aprilie 2011 a Curții de Apel București- Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal au formulat recurs pârâții Ministerul Justiției și Autoritatea Națională pentru Cetățenie, care au criticat-o pentru nelegalitate și netemeinicie.

Invocând în drept dispozițiile art.304 pct.4 și 9 din Codul de procedură civilă, recurentul-pârât arată că aprecierea asupra îndeplinirii cumulative a condițiilor pentru acordarea cetățeniei române reprezintă atributul exclusiv al Comisiei pentru Cetățenie, care solicită relații de la diverse instituții ale statului în scop consultativ, iar împrejurarea că Serviciul de Informații Externe a comunicat că nu poate susține concluzia neîndeplinirii de către reclamant a cerinței de loialitate față de statul român nu justifică soluția

instanței de fond.

Solicitând modificarea în totalitate a sentinței atacate și respingerea tuturor capetelor de cerere formulate de reclamant, pentru motive încadrate în prevederile art.304 pct.9 din Codul de procedură civilă, recurenta-pârâtă susține că Ordinul nr.3304/C/22.12.2008 a fost emis de Ministrul Justiției cu respectarea dispozițiilor legale.

Astfel, arată autoritatea recurentă, la verificarea cererii reclamantului, Comisia pentru Cetățenie a avut în vedere aspectele pe care i le-a pus la dispoziție Serviciul de Informații Externe prin adresa nr.24189/18.03.2008, conform căreia petentul CC nu îndeplinește condițiile prevăzute de art.8 lit.b) din Legea nr.21/1991.

Recurenta susține că adresa nr.29815/20.08.2008, prin care Serviciul de Informații Externe a informat Ministerul Justiției că nu are obiecțiuni la redobândirea cetățeniei române de către mai multe persoane nominalizate, printre care figura și reclamantul, nu are relevanță, fiind emisă după avizarea cererii de redobândire de către Comisia pentru Cetățenie.

Prin urmare, apreciază instituția recurentă, în mod nelegal instanța de fond a obligat Autoritatea Națională pentru Cetățenie la emiterea ordinului de redobândire a cetățeniei române, întrucât, prin impunerea rezolvării cererii într-un anumit sens, instanța s-a substituit administrației, situație ce este incompatibilă cu principiul separației puterilor în stat.

Recurenta mai arată faptul că, în situația aprecierii ca fiind întemeiată a acțiunii reclamantului, prima instanță putea obliga Autoritatea Națională pentru Cetățenie să analizeze cererea de redobândire în contextul unor noi verificări efectuate de instituțiile statului, verificări impuse de art.11 din Legea nr.21/199.

Pe de altă parte, recurenta critică și soluția privind obligarea ambilor pârâți la plata cheltuielilor de judecată, având în vedere că întreaga procedură de soluționare a cererii de redobândire a cetățeniei române a fost în competența Ministerului Justiției, iar Autoritatea Națională pentru Cetățenie a fost înființată prin O.U.G. nr.5/2010, devenind operațională ulterior.

Examinând cauza prin prisma criticilor formulate de recurenții-pârâți și a dispozițiilor art.304¹ din Codul de procedură civilă, față de materialul probator și dispozițiile legale incidente, Înalta Curte constată că recursurile sunt fondate numai în ceea ce privește obligarea pârâtei Autoritatea Națională pentru Cetățenie la emiterea ordinului privind admiterea cererii de redobândire a cetățeniei române, astfel încât sentința atacată va fi modificată în parte, fiind menținute celelalte dispoziții, pentru considerentele ce se vor arăta în continuare.

După cum rezultă din expunerea rezumativă a lucrărilor dosarului, reclamantul CC s-a adresat instanței de contencios administrativ, solicitând anularea Ordinului nr.3304/C/22.12.2008 privind respingerea cererii de acordare a cetățeniei române emis de Ministerul Justiției, să se constate că nu există motive temeinice pentru respingerea cererii și că sunt îndeplinite condițiile impuse de Legea nr.21/1991, precum și obligarea pârâtului la emiterea ordinului privind redobândirea cetățeniei române, iar Curtea de apel a admis acțiunea formulată în contradictoriu cu pârâții Ministerul Justiției și Autoritatea Națională pentru Cetățenie, a anulat Ordinul nr.3304/C/22.12.2008 emis de Ministerul Justiției, a obligat pe pârâta Autoritatea Națională pentru Cetățenie să emită Ordin privind admiterea cererii de redobândire a cetățeniei române și a obligat pârâții la plata către reclamant a sumei de 1000 lei cheltuieli de judecată.

Instanța de fond a apreciat cu justete, în opinia Înaltei

Curți, că se impune anularea Ordinului nr.3304/C/22.12.2008 emis de Ministerul Justiției, în condițiile în care Comisia pentru Cetățenie din cadrul Direcției Cetățenie a Ministerului Justiției a avizat negativ cererea de redobândire a cetățeniei române formulată de reclamant, ținând seama de aspectele pe care i le-a pus la dispoziție Serviciul de Informații Externe prin adresa nr.24189/18.03.2008, conform căreia petentul CC nu îndeplinește condițiile prevăzute de art.8 lit.b) din Legea nr.21/1991, însă, pe parcursul procesului, Serviciul de Informații Externe a informat, prin adresa nr.28446/1.03.2011, că nu poate susține concluzia neîndeplinirii de către reclamant a cerinței de loialitate față de statul român.

Astfel, analizând conținutul adresei nr.29815/20.08.2008, prin care s-a transmis Ministerului Justiției că Serviciul de Informații Externe nu are obiecțiuni la redobândirea cetățeniei de către petentul CC și al adresei nr.28446/1.03.2011, emisă la solicitarea instanței de fond și care atestă răspunsul favorabil pentru contestator, Înalta Curte reține că, deși aceste acte au fost întocmite ulterior avizării negative a cererii de redobândire de către Comisia pentru Cetățenie la data de 21.04.2008, în mod greșit s-a apreciat că reclamantul nu îndeplinește condiția prevăzută de art.8 alin.1 lit.b) din Legea nr.21/1991, respectiv nu dovedește prin comportament, acțiuni și atitudine, loialitate față de statul român, astfel încât instanța de control judiciar va menține soluția primei instanțe de anulare a Ordinului nr.3304/C/22.12.2008, prin care Ministrul Justiției a respins cererea de redobândire a cetățeniei române formulată de petentul CC.

Criticile formulate de autoritățile recurente privind obligarea Autorității Naționale pentru Cetățenie la emiterea ordinului de redobândire a cetățeniei române sunt, însă, fondate.

Într-adevăr, instanța de contencios administrativ nu se poate substitui în competențele Comisiei pentru Cetățenie din cadrul

Autorității Naționale pentru Cetățenie, singura autoritate publică investită de o lege organică, respectiv Legea nr.21/1991, să verifice îndeplinirea condițiilor legale pentru acordarea, redobândirea, retragerea sau renunțarea la cetățenia română.

Înalta Curte apreciază că obligarea pârâtei Autoritatea Națională pentru Cetățenie să emită ordinul de redobândire a cetățeniei române de către intimatul-reclamant excede atribuțiilor puterii judecătorești, fiind susceptibilă a *aduce atingere principiului separației* puterilor în stat.

Ca atare, instanța de control judiciar va înlătura dispoziția instanței de fond privind obligarea Autorității Naționale pentru Cetățenie la emiterea ordinului privind redobândirea cetățeniei române și va dispune obligarea acestei instituții să reanalizeze, conform dispozițiilor art.11 din Legea nr.21/1991, cererea de redobândire formulată de reclamantul CC.

În ceea ce privește obligarea autorităților pârâte la plata către reclamant a sumei de 1000 lei reprezentând cheltuieli de judecată, Înalta Curte apreciază că nu pot fi primite susținerile recurente-pârâte Autoritatea Națională pentru Cetățenie în sensul că nu se poate reține culpa sa procesuală, deoarece întreaga procedură de soluționare a cererii de redobândire a cetățeniei române a fost în competența Ministerului Justiției, iar Autoritatea Națională pentru Cetățenie a fost înființată prin O.U.G. nr.5/2010, devenind operațională ulterior.

Împrejurarea că, în raport de dispozițiile O.U.G. nr.5/2010, aprobată cu modificări de Legea nr.112/2010, Ministrul Justiției și Libertăților Cetățenești nu mai are în prezent competența de a emite ordinul de redobândire a cetățeniei române, aceasta revenind Autorității Naționale pentru Cetățenie, nu este de natură a afecta legalitatea soluției privind obligarea ambilor pârâți la plata cheltuielilor de

judecată.

Culpa procesuală a pârâților rezultă implicit din soluția dată de instanța de fond, devenind incidente dispozițiile art.274 alin.1 din Codul de procedură civilă, întrucât, pe de o parte, Ordinul nr.3304/C/22.12.2008 emis de pârâțul Ministerul Justiției a fost anulat, dispoziție menținută de instanța de control judiciar, iar pe de altă parte, s-a dispus obligarea pârâtei Autoritatea Națională pentru Cetățenie la emiterea ordinului de redobândire a cetățeniei române, dispoziție ce a fost înlăturată de către instanța de recurs, care, însă, a reținut în sarcina recurente-pârâte obligația de a reanaliza cererea formulată de reclamant.

Înalta Curte reține că obligarea pârâților, în solidar, la plata cheltuielilor de judecată este justificată și prin prisma prevederilor O.U.G. nr.5/2010, privind reorganizarea Ministerului Justiției, organul emitent al actului administrativ anulat și constituirea Autorității Naționale pentru Cetățenie, autoritatea competentă să aplice procedura acordării cetățeniei române.

Prin urmare, instanța de control judiciar a menținut dispoziția instanței de fond privind obligarea pârâților la plata cheltuielilor de judecată în cuantum de 1000 lei.

Pentru considerentele expuse și în temeiul dispozițiilor art.20 alin.3 din Legea nr.554/2004, raportat la art.312 alin.2 din Codul de procedură civilă, Înalta Curte a admis recursurile formulate de Ministerul Justiției și de Autoritatea Națională pentru Cetățenie, a modificat în parte sentința atacată, în sensul că a obligat pârâta Autoritatea Națională pentru Cetățenie să reanalizeze cererea de redobândire a cetățeniei române formulată de reclamantul CC, menținând celelalte dispoziții ale sentinței.

Plafonul de garanții pentru Prima Casă, suplimentat cu 500 de milioane de lei

Ministerul Finanțelor Publice propune suplimentarea plafonului de garanții aferent acestui an cu suma de 500 milioane de lei. Măsura răspunde solicitărilor potențialilor beneficiari ai programului și ține cont de dinamica semnificativ crescută a volumelor garantate în cadrul programului și de adoptarea legislației privind darea în plată.

Programul Prima Casă este probabil cel mai de succes program guvernamental. De la momentul inițierii sale, în 2009, până la data de 1 mai 2016 au fost acordate peste 178.000 de garanții, reprezentând un volum total de garantare de circa 15 miliarde de lei, aferent unor finanțări în valoare de 29,8 miliarde de lei. Rata de neplată în cadrul Programului este de 0,34% din total credite acordate.

Inițiativa legislativă parlamentară privind darea în plată, aprobată prin Legea nr. 77/2016, după reexaminare, a creat o incertitudine mare atât în privința aplicabilității legii asupra creditelor contractate prin Programul Prima Casă, cât și din perspectiva impactului acestei legi asupra pieței imobiliare și pieței creditului ipotecar. Acești factori au condus la o cerere foarte mare pentru acordarea de garanții în cadrul Programului în primele patru luni ale anului 2016. S-a ajuns la situația fără precedent în care plafoanele alocate băncilor pentru întreg anul 2016 au fost utilizate extrem de rapid.

Astfel, în 2016, până la data de 1 mai 2016, au fost acordate

13.100 de garanții în valoare de 1,2 miliarde de lei față de perioada similară a anilor 2015 și 2014, în care au fost acordate garanții în valoare de cca. 668 milioane de lei și respectiv 536 milioane de lei. Aceste evoluții au condus la necesitatea celei de-a doua redistribuiri a plafoanelor alocate pe instituții financiare în 2016.

În condițiile unui grad mare de utilizare a plafoanelor alocate, pentru a onora solicitările de suplimentare a plafoanelor venite din partea instituțiilor de credit finanțatoare, sumele constituite pentru acoperirea necesităților de garantare în urma primei redistribuiri au fost alocate în favoarea unui număr de 4 finanțatori, care au consumat efectiv sumele alocate.

Ministerul Finanțelor Publice va monitoriza indicatorii pieței creditelor ipotecare pentru persoane fizice în perioada imediat următoare și va anunța în curând strategia pe termen mediu privind derularea Programului Prima Casă. La elaborarea acestei strategii se vor avea în vedere factori precum creșterea venitului real disponibil al populației, urmare a măsurilor fiscale și de majorare a salariilor din ultimii ani, precum și evoluția pieței ipotecare în raport cu cea a Programului Prima Casă. Scopul este ca, pe termen mediu, acest Program să nu producă distorsiuni asupra pieței.

Totodată, Ministerul Finanțelor Publice propune includerea unor prevederi legislative aferente Programului Prima Casă, pentru a responsabiliza instituțiile finanțatoare participante în sensul evitării situațiilor de asumare a angajamentelor de creditare în lipsa resurselor de garantare disponibile. Acest fapt conduce la încurajarea clienților să semneze antecontracte de vânzare-cumpărare, fără a avea o certitudine în privința sursei de finanțare și garantare.

ICCCJ – Act administrativ cu caracter sancționator. Corecta stabilire a datei comunicării

Legislație relevantă:

Codul de procedură civilă, art. 86

Transmiterea actului administrativ sancționator prin fax îndeplinește, în principiu, rigorile procedurale referitoare la comunicare, aceasta putând fi circumscrisă modalității la care se referă art. 86 alin.(3) teza finală din Codul de procedură civilă: „alte mijloace ce asigură transmiterea textului actului și confirmarea primirii acestuia.”

Totuși, în condițiile în care există dubii în privința datei comunicării, generate chiar de emitentul actului sancționator – care, pe lângă modalitatea de comunicare prin fax, a utilizat și modalitatea comunicării prin poștă cu confirmare de primire demonstrând astfel existența propriilor îndoieli cu privire la finalitatea transmiterii inițiale – acestea trebuie, în considerarea garanțiilor aferente dreptului la liberul acces la justiție și a principiului in dubio pro reo – să îi profite persoanei căreia actul administrativ sancționator îi era adresat.

Decizia 2359 din 15 mai 2012

Prin acțiunea înregistrată pe rolul Curții de Apel București sub nr. 5894/2/2010, reclamanta SC B SC & CO M. SRL a formulat plângere în contradictoriu cu pârâtul Consiliul

Național al Audiovizualului împotriva Deciziei nr. 596 din data de 10 iunie 2010, solicitând anularea acesteia, iar pe cale de consecință exonerarea de la plata amenzii în cuantum de 10.000 lei pentru încălcarea prevederilor art.82 alin.(2) din Lg.504/2002, cu modificările și completările ulterioare.

În motivarea acțiunii, reclamanta a susținut în esență că: prin Decizia nr.596 din 10.06.2010 Consiliul Național al Audiovizualului a dispus următoarele : „ Articol unic : Distribuitorul de servicii SC B SC & CO M. SRL având avizul de retransmisie A0586.1/13.06.2005 pentru localitatea Pașcani din Județul Iași , se sancționează cu amendă în cuantum de 10.000 lei pentru încălcarea prevederilor art.82 alin.(2) din Legea audiovizualului nr. 504/2002, cu modificările și completările ulterioare.” , iar prin adresa de înaintare a Deciziei CNA nr.596/10.06.2010 privind amendarea cu 10.000 lei a societății s-a impus în sarcina acesteia obligativitatea de a transmite în rețeaua de cablu din localitatea Pașcani, în mod continuu , timp de 7 zile, pe canalul alocat fiecărui program care a constituit obiect al sancțiunii, următorul text:

„Consiliul Național al Audiovizualului a sancționat distribuitorul de servicii SC B SC & CO M. SRL cu amendă în cuantum de 10.000 lei, întrucât în rețeaua de cablu din localitatea Pașcani, județul Iași, nu retransmite un program local a cărui obligativitate de retransmitere este stabilită prin dispozițiile art.82 din Legea audiovizualului.

Potrivit dispozițiilor invocate, distribuitorii care retransmit programe au obligația, la nivel regional și local, să includă în oferta lor cel puțin două programe regionale și două programe locale, acolo unde acestea există.”

Societatea reclamantă a considerat că sancțiunea aplicată este nelegală iar Consiliul Național al Audiovizualului ar fi trebuit să analizeze imparțial susținerile sale referitoare la motivele concrete pentru care condițiile prevăzute de articolul 82 alin.(2) nu au putut fi îndeplinite de societate

– ca distribuitor de servicii audiovizuale.

S-a menționat în cuprinsul plângerii ce face obiectul pricinii deduse judecății că, decizia de sancționare a reclamantei emisă de CNA cu nr.596/10.06.2010 este urmare a unor sesizări adresate CNA de către S.C. A SRL – care deține calitatea de radiodifuzor al programului local Axxx TV difuzat în municipiul Pașcani sesizări prin care această societate reclama faptul că SC B SC & CO M. SRL nu a înțeles să introducă în grila de servicii și programul local Axxx TV – conform prevederilor Legii Audiovizualului.

S-a mai arătat că urmare a acestor sesizări, CNA a emis Decizia nr.472/27.04.2010 prin care a adresat reclamantei o somație publică și solicitarea de a intra de îndată în legalitate în sensul de a respecta prevederile art.82 alin.(2) din Legea nr. 504/2002 – decizie pe care societatea reclamantă a contestat-o, contestația fiind respinsă prin Decizia nr.538/20.05.2010 – aceasta făcând obiectul unei acțiuni judiciare adresate Curții de Apel București.

S-a susținut de către reclamantă că, a învederat Consiliului Național al Audiovizualului faptul că a impune unui agent economic – operator în domeniul comunicațiilor electronice – să includă în grila sa de programe două programe regionale și două programe locale – acolo unde acestea există, echivalează chiar cu încălcarea art. 45 din Constituție, care presupune garantarea accesului pe piață al agenților economici și protejarea destinatarilor serviciului prestat sau al bunurilor furnizate.

A mai considerat reclamanta că sancțiunea aplicată prin decizia nr.596/10.06.2010 este nelegală atât timp cât CNA a dispus ca societatea petentă – în calitate de distribuitor de servicii de programe – să difuzeze programul Axxx TV înainte ca acesta să fie notificat în structura grilei de programe – în înțelesul prevederilor art.74 din Legea audiovizualului.

Pârâțul Consiliul Național al Audiovizualului a formulat întâmpinare prin care a invocat excepția tardivității introducerii acțiunii, față de dispozițiile art. 93 din legea audiovizualului nr. 504/2002 .

Prin sentința nr.2670 din 4 aprilie 2011 Curtea de Apel București – Secția a VIII-a Contencios Administrativ și Fiscal a admis excepția tardivității introducerii acțiunii, excepție invocată de pârâțul Consiliul Național al Audiovizualului și a respins acțiunea astfel cum a fost formulată, ca tardivă.

Pentru a pronunța această hotărâre, Curtea a reținut în esență următoarele.

În cauză este necontestat că societatea comercială reclamantă a expediat acțiunea spre a fi înregistrată pe rolul Curții de Apel București în data de 29.06.2010, conform ștampilei poștei de pe plicul atașat la fila 12 din dosarul instanței de fond.

În speță, autoritatea publică pârâtă a invocat excepția tardivității formulării acțiunii, motivat de faptul că cele 15 zile în care putea fi introdusă acțiunea curg de la comunicare, iar comunicarea actului administrativ contestat s-a făcut în data de 11.06.2010, prin fax, legiuitorul neimpunând o condiție referitoare la mijloacele prin care să se facă comunicarea.

Pe de altă parte, a mai reținut instanța, din cuprinsul normei speciale prevăzute de art. 93 alin.(3) din Legea nr. 504/2002 dar și din normele de procedură civilă în materia comunicării actelor procedurale, rezultă, fără putință de tăgadă că nu există nici o prevedere din care să se poată desprinde concluzia că transmiterea documentului prin intermediul poștei ar avea întâietate față de alte modalități în format electronic, singura cerință fiind aceea a comunicării.

S-a mai reținut că, din înscrisul existent la fila 24 din dosarul instanței de fond rezultă că la numărul de fax

023xxxxxx aparținând societății comerciale reclamante și menționat pe antetul documentelor sale, în data de 11 iunie 2010, ora 11:53 AM a fost primit (result OK) documentul (decizia nr. 596/10.06.2010), compusă din trei pagini, așa încât a apreciat instanța că autoritatea publică pârâtă nu doar că a comunicat în data de 11.06.2010 decizia în discuție, dar societatea comercială reclamantă a și primit-o și prin urmare, aceasta este data de la care trebuie calculat termenul de 15 zile în care petenta putea să formuleze plângere.

Împotriva sentinței pronunțată de Curtea de Apel București a declarat recurs reclamanta SC B SC & CO M. SRL., invocând dispozițiile art. 304 pct.9 și 304¹ Cod procedură civilă.

Recurenta susține că prima instanță nu a clarificat toate aspectele legate de comunicarea deciziei CNA, în sensul că rezultatul transmiterii prin fax- result OK –putea fi obținut și prin trimiterea altor documente sau chiar a unor pagini albe. În plus, s-a ignorat cu desăvârșire faptul că decizia sancționatoare s-a comunicat prin poștă, fiind confirmată primirea la data de 15 iunie 2010, în raport de care acțiunea s-a formulat în termenul legal.

Prin întâmpinarea înregistrată la data de 1 martie 2012, intimatul CNA a solicitat respingerea recursului ca nefondat, însușindu-și considerentele Curții de apel.

Intimatul a susținut că a comunicat prin fax decizia atacată, la data de 11 iunie 2010 iar prezumția de rea-credință pe care o afirmă indirect recurenta este lipsită de suport factual.

Recursul este fondat.

Acțiunea judiciară inițiată de SC B SC & CO M. SRL Pașcani are ca obiect anularea Deciziei nr. 596 din 10 iunie 2010 emisă de CNA, prin care reclamanta a fost sancționată cu amendă contravențională în cuantum de 10.000 lei în

temeiul art. 90 alin.(1) lit. j) și alin.(2) din Legea audiovizualului nr. 504/2002, imputându-i-se încălcarea prevederilor art. 82 alin.(2) din același act normativ.

Potrivit dispozițiilor art.93 din Legea audiovizualului:

"(1)Sancțiunile pentru încălcarea dispozițiilor prezentei legi se aplică prin acte emise de Consiliu sau de Autoritatea Națională pentru Administrare și Reglementare în Comunicații, care acționează prin personalul de specialitate împuternicit în acest scop.

(2)Deciziile de sancționare adoptate de Consiliu în conformitate cu prevederile art. 90 și 91 își produc efectele de la data comunicării.

(3) Actele emise în condițiile prevăzute la alin. (1) pot fi atacate direct la secția de contencios administrativ a curții de apel, fără a fi necesară formularea unei plângeri prealabile, în termen de 15 zile de la comunicare; termenul de 15 zile nu suspendă de drept efectele acestora.

(4)Actele emise în condițiile alin. (1) și neatacate în termenul prevăzut la alin. (3) constituie de drept titlu executoriu."

Cum norma citată nu conține dispoziții privind modalitatea de comunicare a deciziei de sancționare se aplică prin similitudine dispozițiile codului de procedură civilă, care reprezintă dreptul comun în materie, potrivit art. 721 Cod procedură civilă.

Așa fiind, comunicarea prin fax poate fi circumscrisă modalității la care se referă art. 86 alin.(3) teza finală Cod procedură civilă: „*alte mijloace ce asigură transmiterea textului actului și confirmarea primirii acestuia*" și, prin aceasta, mai ales în contextul actual, trebuie acceptată ca fiind conformă cu spiritul reglementării citate.

Ceea ce este esențial, după cum bine a punctat judecătorul de la Curtea de apel, este ca actul procedural să fie adus la cunoștința destinatarului său. Mai ales în materia analizată, reține Înalta Curte, a comunicării unui act sancționator, problema trebuie analizată riguros pentru a nu priva pe contravenient de dreptul său constituțional și convențional de acces la justiție.

Or, în cauza de față, există dubii în privința datei comunicării, generate chiar de emitentul actului sancționator, care, pe lângă modalitatea de comunicare prin fax pe care o afirmă și la care s-a raportat Curtea de apel, a comunicat Decizia nr. 596 din 10 iunie 2010 și prin poștă, cu confirmare de primire, fiind înregistrată la recurenta-reclamantă la data de 15 iunie 2010.

Nici la judecata în primă instanță și nici în recurs, intimatul nu a prezentat o explicație rezonabilă pentru modul în care a procedat, conferind astfel consistență susținerilor recurenteii în sensul că singura comunicare valabilă este cea realizată prin poștă, la care intimatul a apelat având îl însuși îndoieli cu privire la transmiterea realizată prin fax.

Conchizând, Înalta Curte constată că dubiul relativ la data comunicării îi profită recurenteii-reclamante, și, în raport de data comunicării prin poștă: 15 iunie 2010, acțiunea formulată la data de 29 iunie 2010 trebuie socotită în termen.

Pentru motivele expuse, recursul a fost admis, cu consecința casării sentinței, cu trimiterea cauzei spre rejudecare la aceeași instanță.

ICCJ – Excepție de nelegalitate invocată în cadrul litigiului având ca obiect anularea aceluiași act administrativ. Inadmisibilitate

Legislație relevantă:

Legea nr. 554/2004, art. 1 și art. 4

În virtutea principiului “electa una via non datur recursus ad alteram” examinarea legalității unui act administrativ pe calea excepției de nelegalitate, în cadrul procesului având ca obiect anularea aceluiași act, este inadmisibilă, cele două căi de examinare a legalității actelor administrative excluzându-se reciproc.

Decizia nr. 2708 din 31 mai 2012

Prin Sentința civilă nr.6916 din 7 iulie 2010 pronunțată de Judecătoria Tg-Mureș în. dosarul nr. 10803/320/2009, s-a admis excepția de necompetență materială a Judecătoriei Tg-Mureș cu privire la petitul 1 al cererii de chemare în judecată, privitor la anularea Ordinului nr.37/1995 emis de Consiliul Național al Apelor și a certificatului de atestare a dreptului de proprietate Seria M 14 nr.0021/1995 emise de MAPPM București, prin care a fost trecut în proprietatea SC S SA imobilul situat administrativ în Tg-Mureș, str.MV nr.x, județul Mureș, evidențiat în CF nr.800/11 Tg-Mureș, nr.top.2602/2/1 și 2602/3/1 și s-a declinat competența de soluționare a acestui petit în favoarea Curții de Apel Tg-Mureș-Secția Comercială și de Contencios Administrativ și

Fiscal.

Pe parcursul soluționării cauzei, s-a invocat de către reclamanții BB și AM excepția necompetenței materiale a Curții de Apel Tg-Mureș-Secția Comercială și de Contencios Administrativ, excepție pe care instanța a respins-o prin încheiere, apreciind că, dat fiind caracterul de acte administrative a ordinului și certificatului de atestare a dreptului de proprietate atacate, verificarea legalității lor nu se poate face decât de către instanța de contencios administrativ, în speță Curtea de Apel Tg-Mureș.

Ulterior, reclamanții și-au precizat acțiunea, în sensul că au invocat pe calea excepției de nelegalitate, nelegalitate Ordinului nr.37/1995 și a Certificatului de atestare a dreptului de proprietate Seria M14 nr.0021/1995, emise de M.A.P.P.M., ca efect al aplicării principiului „resoluto iure dantis resolvitur ius accipientis”.

În motivarea excepției de nelegalitate, s-a arătat că aceasta este unica soluție care se impune și care practic a fost avută în vedere de către instanța de judecată la un moment dat, pe parcursul judecării pricinii, prin care reclamanții au revendicat imobilul deținut în prezent de către SC S SA, în acest sens făcându-se trimitere la Sentința civilă nr.293 din 4 aprilie 2003 pronunțată de Tribunalul Mureș în dosarul nr.8324/2001, unde judecătorul pricinii a arătat că „ de asemenea, spre finalitatea radierii dreptului de proprietate al intervenientei asupra imobilului în litigiu conduce și aplicarea principiului „resoluto iure dantis resolvitur ius accipientis”, conform căruia desființarea titlului transmițătorului atrage și desființarea titlului subdobânditorului.

Cum titlul statului s-a constatat a nu fi valabil, aceeași este și soarta titlului intervenientei S.C. S S.A., înscrisă ca proprietară în temeiul HG nr.834/1991, urmând ca aceasta să se prevaleze de prevederile art.32 ind.4 alin.1 și 2 din Legea

nr.99/1999 privind unele măsuri pentru accelerarea reformei economice, conform cărora instituțiile publice implicate în procesul de privatizare asigură repararea prejudiciilor cauzate societăților comerciale privatizate sau în curs de privatizare prin restituirea către foștii proprietari a bunurilor imobile preluate de stat.

Instanța a invocat din oficiu și a pus în discuția părților excepția de inadmisibilitate a invocării excepției de nelegalitate, din două perspective: prima a inadmisibilității invocării nelegalității unor acte administrative, atât pe calea excepției de nelegalitate cât și pe calea dreptului comun, în cadrul aceluiași dosar, iar a doua din perspectiva faptului că actele administrate a căror nelegalitate se invocă sunt anterioare intrării în vigoare a Legii nr.554/2004.

De asemenea, instanța a invocat excepția tardivității formulării cererii în contencios administrativ pe calea dreptului comun, iar pârâta S.C. S S.A. a invocat excepția lipsei plângerii prealabile în ceea ce privește acțiunea formulată pe calea dreptului comun.

Prin sentința nr.126 din 06 mai 2011, Curtea de apel Tg.Mureș a dispus următoarele:

- a admis excepția inadmisibilității invocării excepției de nelegalitate, invocată din oficiu;

- a respins ca inadmisibilă excepția de nelegalitate a Ordinului nr.37/1995 și a Certificatului de atestare a dreptului de proprietate Seria M14 nr.0021/1995, emise de Consiliul Național al Apelor, respectiv M.A.P.P.M, invocată de reclamant;

- a admis excepția tardivității invocată din oficiu și pe cale de consecință a respins ca tardivă acțiunea reclamnților BB și AM, în contradictoriu cu Administrația Națională Apele Române și S.C. S S.A.;

– a respins ca tardivă excepția lipsei procedurii prealabile;

– a obligat reclamanții la plata în favoarea S.C.S S.A. a sumei de 6324 lei reprezentând cheltuieli de judecată.

Pentru a pronunța această soluție, Curtea a reținut următoarele:

Actele administrative a căror nelegalitate se invocă pe calea excepției de nelegalitate au caracterul unor acte administrative și sunt emise anterior intrării în vigoare a Legii nr.554/2006.

Înalta Curte de Casație și Justiție a stabilit că dispozițiile art.4 din Legea nr.554/2004, cu modificările și completările ulterioare, care presupun punerea în discuție în mod repetat și fără limită în timp a legalității oricărui act administrativ cu caracter individual, indiferent de data emiterii acestuia, încalcă principiile și drepturile fundamentale și contravin practicii CEDO și a Curții de Justiție de la Luxemburg.

Invocarea excepției de nelegalitate cu privire la actele administrative în cauza este inadmisibilă, motiv pentru care, în aplicarea art.20 alin.2 și art.148 alin.2 din Constituție prin raportare la principiile menționate anterior, la Convenția Europeană a Drepturilor Omului și la Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, precum și la jurisprudența CEDO și a Curții de Justiție de la Luxemburg, Curtea a înlăturat aplicarea dispozițiilor art.4 alin.1 din Legea nr.554/2004 cu modificările ulterioare în ceea ce privește actele unilaterale cu caracter individual emise anterior intrării în vigoare a Legii nr.554/2004.

Pe de altă parte, Curtea a apreciat că este inadmisibilă invocarea excepției de nelegalitate a unor acte administrative în cadrul procesului având ca obiect tocmai anularea aceluiași acte, pe calea dreptului comun a contenciosului administrativ,

datorită aplicării principiului „electa una via”.

În consecință, examinarea actelor administrative pe cale directă exclude controlul judecătoresc, pe calea indirectă a excepției de nelegalitate, la cererea aceluiași persoane reclamante.

În cazul de față, reclamantul a recurs la invocarea excepției de nelegalitate tocmai datorită regimului juridic mai favorabil în privința termenelor în care se poate invoca nelegalitatea actului administrativ.

Reclamantul a luat cunoștință de existența actelor administrative pe care au înțeles să le atace, pe parcursul desfășurării unui proces civil finalizat cu pronunțarea Deciziei civile nr.1 275/R/2007 pronunțată de Curtea de Apel Tg-Mureș la data de 23.11.2007.

Rezultă că cel mai târziu reclamantul a luat cunoștință de aceste acte la 23.11.2007, dată de la care curge termenul de 1 an prevăzut de art.1 alin.2 din Legea nr.554/2004.

La data de 13 octombrie 2009 când a fost introdusă cererea de către reclamant, termenul de decădere de 1 an era împlinit, astfel încât acțiunea este tardivă.

Referitor la excepția lipsei procedurii prealabile, prevăzută de art.7 din Legea nr.554/2004, aceasta fost invocată tardiv, raportat la prevederile art.109 alin.3 din Codul de procedură civilă, conform cărora neîndeplinirea procedurii prealabile poate fi invocată doar de pârât prin întâmpinare, sub sancțiunea decăderii.

În ceea ce privește cererea de acordare a cheltuielilor de judecată, aceasta a fost admisă, Curtea reținând culpa procesuală a reclamantilor.

Împotriva acestei sentințe au formulat recurs reclamantul BB și AM, susținând că hotărârea atacată este nelegală și

netemeinică pentru următoarele motive:

- în mod greșit instanța de fond a calificat acțiunea lor ca fiind o acțiune în contencios administrativ, întemeiată pe prevederile art. 1 din Legea nr. 554/2004, deși încadrarea juridică corectă a acesteia era cea a excepției de nelegalitate prevăzut de art.4 din Legea nr. 554/2004, temei juridic invocat în chiar cuprinsul acțiunii;
- în mod neîntemeiat a fost admisă excepția tardivității acțiunii în contencios administrativ, din moment ce acțiunea principală ce formează obiectul judecății este o acțiune în revendicare, imprescriptibilă.

Recurenții nu și-au încadrat în drept, din punct de vedere procedural, motivele de recurs.

Analizând actele și lucrările dosarului de fond, precum și motivele de recurs invocate ce se încadrează în prevederile art. 304 pct. 9 Cod procedură civilă, Înalta Curte constată că recursul este nefondat, pentru următoarele considerente:

Așa cum se poate observa din cererea de chemare în judecată, cu care inițial a fost investită Judecătoria Târgu Mureș, recurenții-reclamanți au solicitat printre altele: *“Anularea Ordinului nr. 37/1995 și a certificatului de atestare a dreptului de proprietate seria M 14 nr. 0021/1995 emise de MAPPM București prin care a fost trecut în proprietatea pârâtei imobilul situat administrativ în Târgu Mureș, str. MV, nr. x jud. Mureș, evidențiat ni C.F. nr. 800/11 Târgu Mureș, nr. top. 2602/2/1 și 2602/3/1”*.

Judecătoria Târgu Mureș a disjuns cererea de chemare în judecată și a declinat competența judecării acestui capăt de cerere în favoarea Curții de Apel Târgu Mureș, motivându-și hotărârea pe faptul că actele administrative criticate sunt emise de către o autoritate a administrației publice centrale.

În fața Curții de Apel Târgu Mureș, recurenții-reclamanți, precizându-și cererea de chemare în judecată au înțeles să invoce excepția de nelegalitate a actelor administrative amintite anterior, în condițiile în care, această instanță fusese deja investită cu o cerere de anulare a acelorași acte administrative și care reprezenta ea însăși obiectul acțiunii.

Prin urmare, având în vedere principiul “electa una via non datur recursus ad alteram” („după ce o cale a fost aleasă, nu este admis să se recurgă la alta”) examinarea legalității actelor administrative contestate, pe calea excepției de nelegalitate, în cadrul procesului având ca obiect anularea acelorași acte, este inadmisibilă, cele două căi de examinare a legalității actelor administrative criticate excluzându-se reciproc.

Față de obiectul acțiunii – ce nu poate fi calificată ca o acțiune în revendicare, astfel cum susțin recurenții, din moment ce are ca obiect anularea unor acte administrative – instanța de fond admis în mod corect excepția tardivității acesteia, conform art. 11 din Legea nr. 554/2004.

Totodată, instanța de fond a observat în mod corect că, întrucât actele administrative a căror anulare se solicită sunt acte administrative individuale emise anterior intrării în vigoare a Legii nr. 554/2004, punerea în discuție a acestora, fără limită în timp, ar încălca principiul securității circuitului civil, contravenind astfel practicii C.E.D.O. și a Curții de Justiție de la Luxembourg.

Pentru considerentele menționate, constatând că hotărârea atacată este legală și temeinică, Înalta Curte, cu referire la art. 312 alin. 1 Cod procedură civilă, va respinge recursul ca nefondat; de asemenea va respinge excepția lipsei dovezii calității de reprezentant al recurentului și a nulității recursului invocate de intimata – pârâtă S.C. S S.A și va obliga recurenții la plata în favoarea intimatei S.C. S S.A. a

sumei de 6000 lei cheltuieli de judecată stabilite prin apreciere conform art. 274 alin. 3 Cod procedură civilă.

MFP a împrumutat de la bănci 520,4 milioane de lei prin lansarea unor titluri cu scadența în 2020

Ministerul Finanțelor a împrumutat ieri de la bănci 520,4 mil. lei prin lansarea unor titluri cu scadența în 2020, la un cost de 2,26%. Conform prospectului pentru licitația de ieri, Trezoreria intenționa să împrumute 500 mil. lei. În luna mai, Ministerul Finanțelor intenționează să împrumute 3,6 mld. lei prin emisiunea de obligațiuni de stat și certificate de trezorerie, însă analiștii susțin că și planul acesta, ca și cel pentru luna aprilie, este ambițios.

Trezoreria a împrumutat în primele patru luni ale anului aproximativ 18 mld. lei și 775 mil. euro prin licitații cu obligațiuni de stat și certificate de trezorerie. Încă din primul trimestru a fost acoperită aproape o treime din nevoia brută de finanțare de anul acesta.

Trezoreria intenționa să emită în aprilie titluri de stat în lei de 4,2 mld. lei, valoare asemănătoare cu cea din martie, însă în cele din urmă a împrumutat circa 3,9 mld. lei, luând în considerare inclusiv sesiunile suplimentare.

Sursa: [Ziarul Financiar](#)

Firmele de tip SRL au condus în topul firmelor nou înființate în primul trimestru

Firmele de tip SRL au condus în topul firmelor nou înființate în primul trimestru, cu o pondere de 70%, în timp ce PFA-urile au reprezentat 20%, potrivit datelor de la Registrul Comerțului.

Primele trei luni din 2016 au adus o creștere de aproape 10% a numărului de societăți noi, la peste 32.000, acesta fiind cel mai ridicat nivel atins în ultimii patru ani.

Organizarea de tip PFA pierde încet teren în economia locală, numărul înmatriculărilor pe acest segment scăzând cu 30% în primul trimestru, la circa 6.000, față de peste 8.000 în primele trei luni ale anului trecut.

Consiliul Legislativ a avizat favorabil două propuneri de modificare a legii antifumat

Consiliul Legislativ a avizat favorabil cele două propuneri de modificare a legii antifumat, B125 și B157, înregistrate la

16, respectiv 30 martie a.c., prin care inițiatorii cereau redefinirea noțiunilor de „spațiu public închis” și „spațiului închis de la locul de muncă”, eliminarea sintagmei „exclusiv în zona de tranzit a aeroporturilor internaționale”, precum și exceptarea teraselor și cazinourilor de la restricțiile impuse fumatului.

În cele două avize trimise Senatului, Consiliul recomandă comasarea propunerilor legislative într-un singur proiect de modificare a Legii 349/2002 pentru prevenirea și combaterea efectelor consumului de tutun, modificată prin Legea 15/2016, precum și enumerarea condițiilor în care fumatul este permis și stabilirea semnificației noțiunii de „activități asociate fumatului”.

Propunerea legislativă B125/2016 a fost înregistrată la Senat la data de 16 martie a.c., la 20 martie fiind trimisă spre avizare Consiliului Legislativ și Guvernului pentru a-și expune punctele de vedere. Consiliul Legislativ a trimis avizul la data de 20 aprilie, Guvernul nepronunțându-se până la sfârșitul săptămânii trecute.

Cea de-a doua propunere legislativă a fost înregistrată la Senat sub nr. B157/2016 la data de 30 martie a.c. și a fost trimisă spre avizare Consiliului Legislativ și Guvernului la data de 5 aprilie. Consiliul s-a pronunțat la data de 5 mai, dar până la sfârșitul săptămânii trecute, Guvernul nu se pronunțase.

În propunerea legislativă BP 125/16.03.2016 se redefinește noțiunea de „spațiu public închis” drept „orice spațiu accesibil publicului sau destinat utilizării colective, indiferent de forma de proprietate ori de dreptul de acces, care are un acoperiș, plafon sau tavan și care este încadrat de pereți de jur împrejur, indiferent de natura acestora sau de caracterul temporar sau permanent, cu excepția spațiilor cu destinație locativă”.

Pe lângă redefinirea „spațiului închis de la locul de muncă”, care se referă tot la un spațiu încadrat cu pereți și acoperit cu plafon (eliminându-se astfel mașinile de serviciu), propunerea legislativă elimină și sintagma „exclusiv în zona de tranzit a aeroporturilor internaționale”.

Astfel, art. 3, alin 2 lit. a), care prevede că fumatul este permis numai în camere special amenajate, exclusiv în zona de tranzit a aeroporturilor internaționale, cu respectarea următoarelor condiții: „să servească exclusiv fumatului” ar deveni (în cazul în care este aprobată propunerea) „Fumatul este permis numai în camere special amenajate, cu respectarea următoarelor condiții: a) să servească exclusiv fumatului și activităților asociate fumatului, cum ar fi de exemplu consumul de cafea, băuturi calde sau băuturi răcoritoare etc”.

În propunererea legislativă nr. B157/2016, senatorul Marius Bota propune acceptarea fumatului pe terasele care au trei pereți și în cazinouri.

„Se permite fumatul în spațiile teraselor unităților de alimentație publică acoperite sau descoperite care au maximum trei pereți, precum și în spațiile destinate și autorizate pentru funcționarea cazinourilor”, se arată în unica modificare adusă art. 3 alin (2) din Legea antifumat, propunere care ar urma să intre de urgență în dezbaterile parlamentare.

În sprijinul acestei propuneri, inițiatorul a invocat „solicitarea mediului de afaceri, deoarece, după adoptarea legii, s-au resimțit modificări semnificative ale câștigurilor lunare ale acestora”.

Sursa: [Curierul National](#)

Ministerul Finanțelor Publice a facilitat discuțiile cu reprezentanții EBU

La data de 6 mai, au discutat la aceeași masă reprezentanți ai Ministerului Finanțelor Publice, ai Parlamentului, ai Consiliului Concurenței, ai TVR și ai EBU.

Directorul general EBU, Ingrid Deltenre a subliniat că *"datoriile pe care televiziunea publică le are la forul european sunt istorice, iar problemele sunt sistemice. Este regretabil că a fost nevoie de o măsură extremă, descalificarea României de la Eurovision, pentru a atrage atenția autorităților române"*. Ingrid Deltenre a spus că este la a treia vizită în România din februarie 2013 și din cauză că nu s-a găsit nicio soluție, conducerea EBU a luat această măsură unică în istoria forului european. Președintele Comisiei pentru cultură, artă și mass-media din Senat, Georgică Severin, a pledat pentru schimbarea legii, considerată depășită, ca soluție pentru rezolvarea problemelor TVR pe termen mediu și lung. Șefa Departamentului Juridic, Jane Vizard, a atras atenția că în acest moment este în pericol statutul TVR de membru al European Broadcasting Union. O eventuală excludere din EBU înseamnă pierderea drepturilor de difuzare pentru mai multe competiții sportive internaționale, cum ar fi Campionatele Mondiale de Fotbal din 2018 și 2022, dar și accesul la fluxul de știri externe.

Ministrul Finanțelor Publice, Anca Dragu, a precizat că *"Parlamentul este forul responsabil pentru televiziunea publică. Ținând cont de gravitatea situației, am considerat necesar să organizez această întâlnire cu toate părțile implicate pentru găsirea unei soluții în vederea evitării unei noi sancțiuni și mă refere la posibilitatea ca TVR să fie exclusă din EBU"*.

Reprezentanții ministerului, împreună cu cei ai Consiliului Concurenței și ai EBU vor rămâne în contact, vor schimba informații și vor căuta împreună soluții în limita cadrului legal.

La finalul întâlnirii, Ingrid Deltenre a apreciat deschiderea reprezentanților Ministerului Finanțelor Publice, voința pentru deblocarea situației și și-a exprimat încrederea că va fi găsită o rezolvare a situației.

CCR: Dispozițiile art. 52 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 53/2003 – Codul muncii sunt neconstituționale

Curtea Constituțională a decis: angajatorii nu vor mai putea suspenda contractul de muncă pe perioada cercetării disciplinare.

„În ziua de 5 mai 2016, Plenul Curții Constituționale, investit în temeiul art. 146 lit. d) din Constituția României și a art. 29 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a luat în dezbateră excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 52 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 53/2003-Codul muncii, cu următorul conținut:

În urma deliberărilor, Curtea Constituțională, cu unanimitate de voturi, a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 52 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 53/2003 – Codul muncii sunt neconstituționale.

Curtea a constatat că măsura suspendării contractului individual de muncă, din inițiativa angajatorului, pe durata cercetării disciplinare prealabile, constituie o restrângere disproporționată a dreptului la muncă, ocrotit de art. 41 alin. (1) din Constituție.

Decizia este definitivă și general obligatorie și se comunică celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și instanței care a sesizat Curtea Constituțională, respectiv Tribunalului Brăila – Secția I civilă”, se arată în decizia CCR